

Selkie

Meikeminne Clinckspoor
met illustraties van Sophie Plum

'VOLT
Amsterdam

Sil lag zoals zo vaak als een bolletje opgerold, met haar knieën tot onder haar kin en haar armen naast zich. Dit was haar lievelingshouding zolang ze zich kon herinneren. Ze had zelfs foto's van zichzelf als baby in deze gekke houding.

‘Morgen zien we de zee weer, Sillie.’ Haar oma zette het raam open en staarde over de stadshorizon naar waar de zee ergens lag.

Sil zuchtte. De laatste keer dat ze de zee zag was ze heel klein geweest. Toen woonden ze op een eiland aan de Ierse kust. Ze herinnerde zich nog de dag dat ze verhuisden en het eilandleven verruilden voor het stadsleven in haar moeders geboorteland Nederland. Nu verhuisden ze opnieuw en zouden ze de stad verruilen voor een ander eiland. Een Waddeneiland.

Mamó kwam naast haar zitten. ‘Je lijkt wel een schelp.’ Ze tekende met haar vinger op Sils lichaam en volgde de spiraalvorm waarin Sil lag genesteld.

‘Er was eens een schelp op de stille bodem van de

zee. Ze lag daar vredig op een plekje in het zand. Wiegend, meedeinend op de zachte beweging van het water. Terwijl ze daar lag, vertelde de zee de schelp al haar geheimen, duizenden jaren lang. Tot op een dag de zee vond dat ze genoeg verteld had en de schelp met een golf het strand op wierp, in de hoop dat iemand haar zou vinden. Iemand zoals jij. En als diegene de schelp dan naar zijn oor zou brengen, dan fluisterde de schelp alle geheimen van de zee.'

Oma keek met een geheimzinnige blik naar Sil en streek door haar blonde krullen.

Sil kreunde. 'Hoe kan de zee nou geheimen hebben? De zee is toch gewoon de zee?'

Mamó stond op en lachte. 'Dat kan je haar beter zelf vragen.' Ze trok de deur achter zich dicht.

Typisch Mamó. Lekker vaag. Sil zuchtte nog eens diep. Hoe belachelijk het verhaal ook klonk, het leek haar heerlijk een schelp te zijn op de bodem van de zee. En met die gedachte viel ze in slaap.

Knip! Met een snelle beweging van de schaar ging het lint doormidden. Door de luidsprekers klonk de stem van de burgemeester: ‘Bij dezen gaat de bouw van het windmolenpark officieel van start!’

Bij het losbarsten van het applaus keek Sil naar haar moeder. Met een gekke bouwhelm op haar hoofd stond die stralend naast de burgemeester, wat duidelijk maakte dat ze de baas van dit grote windmolenproject was. Sil zag hoe een straaltje zweet in haar moeders nek naar beneden liep.

Alsof haar moeder voelde dat ze keek, zocht ze Sil's blik en ze knipoogde.

Sil lachte en knipperde met beide ogen terug, want echt knipogen kon ze niet. Ze wist dat dit een belangrijke dag was voor haar, en ze was trots op haar moeder die dit nieuwe avontuur aanging. Maar diep vanbinnen voelde ze ook iets anders. Sil zag niet in wat er zo aantrekkelijk en avontuurlijk was aan het dragen van een te grote, gele helm en een te groot zwemvest op een

boorplatform midden in de Waddenzee, mijlenver van al je vrienden. Ze zag het gewoon niet. Of misschien had ze iets gemist.

Sil duwde de scheefgezakte helm op haar eigen hoofd weer recht. Ze hoopte van harte dat dat laatste het geval was. Een kneepje in haar hand haalde haar uit haar gepieker.

‘Het avontuur al gevonden?’ Mamó stond met een brede glimlach naast haar.

Sil gaf haar oma een duw en lachte. Hoe slaagde ze er telkens opnieuw in om haar gedachten te lezen?

Er klonk een dreun en daarna een oorverdovend lawaai van motoren dat Sil bijna van haar sokken blies. Ze wiebelde op haar onhandige benen en klemde zich vast aan oma.

‘Wat gebeurt er?’

Oma hield haar handen op haar oren en riep lachend: ‘Het avontuur is gestart!’

De motoren trilden onder hun voeten. Ima kwam bij hen staan en omhelsde haar dochter en schoonmoeder.

Sil kon amper blijven staan door het getril. ‘Mam, is dit normaal?’

Ima keek haar niet-begrijpend aan. ‘Dat zijn de machines, Sillie! We zijn begonnen! De bouw van het windmolenpark is begonnen!’ Ze trok Sils zwemvest even wat strakker, alsof Sil niet al genoeg voor gek stond omdat ze als enige hier dit kinderachtige ding moest dragen.

‘Blijf je uit de buurt van het water?’

Het was geen vraag maar een bevel. Haar moeder liep meteen door naar een groepje sponsors om felicitaties in ontvangst te nemen.

Sil rolde met haar ogen en keek haar oma smekend aan. Die stak grijnzend een arm door de hare.

‘Zullen we anders even bij het water kijken?’